

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

I.

Ετι ἔτι ἔδυσεν ἀστήρ κ' ἔρριθ' εἰς τὴν σκοτίαν,
Ἐν ὄνειρον ἐξέπνευσε... μίᾳ ἐλπίς ἐσέεσθη,
Μίᾳ φαιδρὰ ἀπόλαυσις εἰσέτι ἀπωλέσθη,
Μίαν ἔτι κηδεύομεν πενθοῦντες εὐτυχίαν.

Ἐν ἔτος ἔτι ἔφυγε· παρῆλθεν ὀλισθαῖνον·
Μίᾳ σανίς ἐφ' ἧς ὁ ποῦς ἐστήριζε τὸν βῖον
Ἐρράγη καὶ κατέπεσε· τὸ βλέμμα φοβισμένον
Ἐν βῆμα προσητένισε τὴν ἄδυσσον πλησίον.

Φρικωδεστέραν ἀπειλὴν ἐπὶ τῶν τέρψεών μας
Ὁ αἰμοδόρος θάνατος ὡχρὸς ἐκσφενδονίζει·
Μίαν προσέθεμεν ραφὴν ἐπὶ τὸ σάδανόν μας,
Μίαν βαθμίδα ἢ ζωὴ τὸ μνῆμα προσεγγίζει.

II.

Ἴδου τὸ ὠρολόγιον· χρονόμετρον τοῦ πόνου
Τοὺς πόθους καταρρέοντας καὶ τὴν ζωὴν ἀγγέλλον
Θρηνοῦν τὴν εὐτυχίαν μας διὰ πενθίμου τόνου
Κ' ἐκτεῖνον φρίκης ἔμπλεων τὸν ἦχον εἰς τὸ μέλλον.

Ἴδου τὸ ὠρολόγιον· ὁ χρόνος διαβαίνει
Ἄδυσωπήτως ἐπ' αὐτοῦ μετὰ ὀρμῆς ἀγρίας
Τὸ ἔτος θνήσκει καὶ λεπτὸν μετὰ λεπτὸν προβαίνει·
Ὁ λεπτοδείκτης τὰς στιγμὰς μετρεῖ τὰς ἀγωνίας.

Αἱ δώδεκα σημαίνουσι ἐν μέσῳ μυστηρίου·
Ἐσήμαναν... ἀντήχησεν ὁ τελευταῖος ἦχος,
Ὡς ἔσχατος ὀλολυγμὸς ἐντὸς νεκροταφείου
Καὶ σιωπὴ νεκρώσιμος ἀπλοῦται ἀμειλίχως.

Τὸ πᾶν θρηγεῖ ἐν τῇ σιγῇ... ἐπὶ στιγμὴν βραχεῖαν
 Ὁ χρόνος πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ μέλλον ἀμφιρρέπει,
 Ἀναχαιτίζει τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ τὴν ἐλευθρίαν
 Καὶ ἀπηνῆς τοὺς τρομεροὺς θριάμβους του προσβλέπει.

Προσβλέπει εἰς τὸ παρελθὸν ψυχρὸς τὰ θύματά του·
 Διέρχονται ὡς τάγματα πυκνά, δὲν ἀριθμοῦνται
 Κόνις, κρᾶνία, κόκκαλα, παντοῦ τὰ βήματά του
 Μὲ δάκρυα, μ' ὀλοφυρμούς, μὲ αἵματα τυποῦνται.

Καὶ εἰς τὸ μέλλον βλοσυρὸν τὸ βλέμμα του βυθίζει,
 εἰς ἔκστασιν ἀγάλλονται φαιδρὰ τὰ σφάγια του,
 Ὁ ἔρωσ ἐνειροπολεῖ καὶ ἡ ψυχὴ ἐλπίζει,
 Πλὴν κόπτει τᾶσμα τῆς ζωῆς ὁ ῥόγχος τοῦ θανάτου.

Κισσόστεπτα καὶ ἔξαλλα τὰ θύματα ὀρχοῦνται
 Πέριε φερέτρον, τῆς χαρᾶς ἐν ᾧ φοροῦν τὸ στέμμα
 Προσκλίνουν εἰς τὸ φέρετρον καὶ εὐθυμα νεκροῦνται...
 Ὡ! ἀποστρέφει καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος τὸ βλέμμα!

III.

Ἴδου ὁ βίος· συμφορᾶς καὶ ἀγωνίας πῶμα·
 Γνόφος ὅστις τὴν κόλασιν διπλὴν ἀπεικονίζει·
 Διηνεκές ἐλίσθημα εἰς τὸ προσχαῖνον χῶμα,
 Ἐνθα ἐπὶ ψυχρῶν ὄστων ἡ αὐρὰ ὀλολύζει.

IV.

Κόρη, ἐλθέ· ἀγέρωχοι ἡμεῖς πρὸ τοῦ θανάτου
 Καὶ ἀψηφροῦντες τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ τὴν ἀπαισίαν
 Ὡς ἀστραπὴ ἅς σχίσωμεν τοῦ χρόνου τὴν σκοτίαν
 Τί πρὸς ἡμᾶς ἂν μόρσιμος ὠρίσθημεν βορά του;

Εἰς τὸ ναυάγιον αὐτὸ ὅπερ καλεῖται βίος
 Σώσωμεν κἂν τὸν ἔρωτα ἐπὶ τῆς παραλίᾳς
 Διάττων εἴμεθα ἀστὴρ εἰς νύκτ' ἄνευ πρῶτας
 Ἄσμα στιγμῆς, καὶ σιωπῆ βαθεῖα αἰωνίως.